

**O holce,
která skončila
v jeho bytě**

Pavel Hénik

O HOLCE, KTERÁ SKONČILA V JEHO BYTĚ

Zaujme Jarku hned na první pohled. Vysoká štíhlá postava, husté tmavé vlasy s ofinou padající nízko do čela, zadumaný pohled. Tyhle typy kluků ji odjakživa přitahovaly. Usrkne mojita a vyrazí rázným krokem k němu.

„Ahoj, bavíš se tu dobře?“ spustí Jarka.

Než jí odpoví, uběhne pár neúprosných vteřin.

„Ani nevím,“ řekne kluk tlumeným hlasem a přitom se netečně zadívá někam stranou.

Tak takovou reakci od něj Jarka nečekala. Pěkně studený týpek. Nebo si jen hraje na pana nedobytného? No nic, třeba zabere na druhý pokus.

„No to já v tom mám vždycky jasno. Na párty se buď bavím, anebo nebavím, ale nikdy nic mezi tím,“ vychrlí ze sebe a přísaje se opět na slánku. Kruci, neměla by tolik pít. Ale nějak přece musí zahnat rozpaky.

Kluk se na ni zadívá pohledem, jako by mluvila cizí řečí, a po chvíli váhání řekne: „Tak se asi nebavím.“

A do háje! Všechny kontrolky se okamžitě rozblíkají „To je mi líto,“ pronese Jarka navzdory všem podprahovým varováním a ostřížím zrakem sleduje jeho reakci.

Nepřijde žádná. Kluk dokonce ani nezmění výraz a zůstane pořád stejně nezúčastněný. Nebo tím jen zkrátka dává najevo, že je pro ni tak trochu nedostižná liga?

„Já jsem Jarka!“ vypálí zkusmo potřetí, ale jen co to dořekne, hned by si za to nafackovala. Přece mu nebude podlézat.

„Pardon, já jsem Marek,“ vypraví ze sebe kostrbatě a s neskrývaným zaváháním jí podá povadlou ruku.

Takže žádná arogance, ale leklá ryba. Holka, z tohohle týpka vášeň asi nevykřešes.

„Mám odejít?“

Marek sebou škubne. „Nee, proč?“

„No tohle je singl party. Lidi se tu seznamují, ale ty tu stojíš stranou, a když k tobě přijde holka, tak se s ní skoro nebavíš.“ Tak, a teď už to přepískla a on ji pošle rovnou někam. A co, vždyť je to jedno. Jarka vysrkne zbytek mojita.

Marek se znovu ošije a nervózním pohybem si projede ofinu. „Promiň, fakt promiň. Seš moc hezká...“ Zarazí se uprostřed věty, nakrčí čelo a upřes starostlivý pohled kamsi do dálky. Pak mu ale rázem mimika povolí. „A vlastně máš opravdu. Lidi se mají seznamovat. Co piješ, to je mojito?“ pronese energicky.

Jarka oněměle přikývne. Vzalo to pěkně rychlý obrat, jen co je pravda.

„No tak super!“ zaraduje se Marek a pokyne jí k baru.

Jen co vstoupí do jeho bytu, je jí hned jasné, že je něco špatně.

„Omluv tu výzdobu,“ řekne rychle Marek a předstoupí před ni, jako by jí chtěl zakrýt výhled. Ale může si zakrývat, co chce, je to jedno. Vždyť je toho plný byt! Do prdele, co to má jako znamenat? Má se sbalit hned, nebo mu ještě předtím jednu vrazit?

„Já vím, asi ti to přijde jako bizár, ale já jsem ještě nenašel sílu se s tím vyrovnat,“ vyhrkne ze sebe Marek a zatváří se u toho zas tak bolestně. „Od pohřbu neuplynuly ještě ani tři měsíce.“

Od jakého pohřbu? O čem to tady proboha mluví? „Já... asi nevím, jestli tady chci zůstat,“ dostane ze sebe Jarka.

„Prosím tě, hlavně teď neodcházej. Víš, co mi to dalo přemáhání, abych tě sem vzal?“

Jarka neví. A ani nechce vědět. Do čeho se to namočila? Tohle přece není normální! Než však stačí cokoliv udělat, Marek ji vezme za ruce a vede ke gauči. Když jí pak začne vyprávět svůj příběh, přijde si, jako by naslouchala nepovedené rozhlasové hře.

Marek a Klára prý vždycky cestovali spolu a výlet do Maroka byla první zahraniční výprava bez něj. Měla to být dámská jízda. Netradiční loučení se svobodou Klářiny nejlepší kamarádky. Nikdy by ho nenapadlo, že dvěma samotným holkám může v turistickém Maroku hrozit nějaká nebezpečí.

Jarka během vyprávění zaměří pohled na jednu ze zarámovaných fotek na stěně, na které Marek objímá štíhlou blondýnku. Krátké růžové šortky, hezky tvarovaná lýtka, těžké pohorky. Utvářejí spolu s Markem dokonalý pár jako vystřižený z magazínu pro mladé a úspěšné.

Marek se mezitím rozvypráví o tom, jak se dozvěděl, že místní našli v horách proříznutý stan a krvavé stopy po boji. Následná nejistota byla k nepřžití. Vždycky je přece nějaká naděje, že se najdou živé a zdravé. Zohavená těla byla objevena až za pár týdnů.

Jarka ještě pořád sedí na pohovce a nepřestává se rozhlížet po garsonce. Z koupelny se začne ozývat bubnování kapek do stěny sprchového koutu. Na posteli naproti leží několik poházených rámečků, které Marek skoro v afektu sundal ze zdi.

„Musím se zbavit vzpomínek,“ pronášel rozrušeně, ale zároveň kladl obrázky na peřinu s takovou něžností, jako by to byly nejdražší artefakty na světě.

Jarka najednou pocítí, jak jí z toho vyschlo v krku. Vstane, natočí si plnou sklenici vody a vrátí se na okraj pohovky. Co bude teď, vyspí se spolu? Marek to asi očekává, to by se nešel sprchovat. Ale chce to ona? Instinktivně si popotáhne tričko přes opasek. Všechno se to seběhlo tak rychle a dostalo se to úplně mimo její kontrolu. Kdyby Marka neoslovila na party jako první, skoro by teď řekla, že to celé zinscenoval.

Co teď? Mohla by se sbalit a utéct. Ale co by si o ní pomyslel? Že mu tu něco ukradla a zmizela. Ne, zůstane. Taky co se jí může stát, Marek jako násilník nevypadá. Už jen podle té výzdoby. Jenže k čemu vede prohlížení všech těch fotek, exotických suvenýrů z cest a dalších zarámovaných vzpomínek na společný život nějakého cizího páru? Jen to v ní vyvolává ještě větší úzkost.

Z koupelny se stále ozývá šelest tekoucí vody. Marek se ve sprše jaksi zasekl. Nevadí, Jarka má aspoň dostatek času si promyslet co dál. Znovu si vybaví tu scénku, kdy ji Marek prosil, aby neodcházela. Mluvil tak sklíčeně. Jeho zoufalství v tu chvíli nemohlo působit opravdověji. Vypadal skoro jako herec, který se až přespříliš položil do role...

Jak to, že ji to nenapadlo hned?

Co když tu scénku prostě jen sehrál? Vždyť ta historka o dvou ubodaných turistkách zní jako mega klišé z nějakého béčkového thrilleru. Nečetla náhodou o něčem podobném na internetu? Bylo by to sice šílené, kdyby si to celé vymyslel, aby jí zahrál na city, ale i to je možné. Současný svět je přece plný pošuků, a ona Marka vlastně vůbec nezná.

Hlava se jí opět roztočí. To už ale není mojitem. Hltavě upije ze sklenice a snaží se rozpo-
menout, kdo nakonec po té srdceryvné scénce navrhl, že spolu půjdou do postele.

Jasně že Marek!

Jak se mohla nechat takhle napálit! To je šílené. Musí okamžitě pryč. Vstane a začne hledat kabelku. Vtom ale zaváhá. Než odejde, potřebuje najít aspoň jeden nezvratitelný důkaz aktivní přítomnosti oné mystické Kláry. Rychlým pohledem oskenuje celou místnost. V bytě je sice nepořádek, ale to ještě o ničem nesvědčí. Klára mohla být na dovolené nebo na služební cestě a Marek byl zřejmě jen líný uklízet. Jarka zamíří ke komodě pod oknem. Ruka se jí však zarazí na madle šuplíku. Ne, nedokáže to! Ucukne, jako by ji ta úchytky začala pálit. Nemůže být přece tak vlezlá a tak... tak paranoidní. A hlavně tak strašně zlá! Jak ji to mohlo vůbec napadnout? Jak mohla Marka ocejchovat jako nějakého cynického hajzla, co tahá holky do postele na vyšinuté báchorce o násilné smrti vlastní přítelkyně? Nikdo by přece nemohl jednat takhle zvráceně!

Vtom se na kuchyňské lince rozvibruje Markův mobil. Jarka sleduje, jak se přístroj líně otáčí na pracovní desce. Má se podívat, kdo volá? Vibrace se po chvíli utnou a telefon pohasne. Vzápětí zacinká esemeska. Ve stejný okamžik ustane šum vody v koupelně a ozve se šoupavý zvuk dveří od sprchového koutu.

Jarka má pár posledních vteřin na to, aby zjistila pravdu. A kde jinde, než právě v té příchozí zprávě ji najde. Už to má před očima – za dveřmi bytu stojí přítelkyně vracející se o den dřív ze služebky s klíči zapadlými někde na dně kufru. Jarka si přikryje ústa. Do háje! Jak to uvažuje? Přece se nedokáže takhle brutálně nabourat do soukromí úplně cizího člověka? Za normálních okolností by to určitě neudělala. Ale tohle přece není normální situace!

Vrhne se na mobil a klikne na displej. Přístroj není zamknutý a rovnou se tedy objeví text celé zprávy.

AHOJ MARKU. TŘÍDÍME VĚCI PO KLÁRCE. BUDEŠ SI CHTÍT NĚCO ODNÉST NEBO TO MÁME VŠECHNO VYHODIT? ZDRAVÍM, MARIE.